ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 2ας Οκτωβρίου 2024*

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Αγορά των μεταλλικών συσκευασιών – Απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ – Συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών αρχών ανταγωνισμού – Κίνηση της διαδικασίας έρευνας από την Επιτροπή κατόπιν αιτήματος εθνικής αρχής ανταγωνισμού – Προθεσμία παραπομπής – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη – Αρχή της επικουρικότητας – Δικαιώματα άμυνας – Αναλογικότητα – Αρχή της χρηστής διοικήσεως – Αντίθετο αίτημα για εκ νέου υπολογισμό του ύψους του προστίμου κατόπιν διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς»

Στην υπόθεση T-587/22,

**Crown Holdings, Inc**., με έδρα το Yardley, Πενσυλβάνια (Ηνωμένες Πολιτείες),

**Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH**, με έδρα το Seesen (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τους A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane και D. Strohl, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

**Ευρωπαϊκής Επιτροπής**, εκπροσωπούμενης από την B. Ernst, τον A. Keidel και την L. Wildpanner,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

**Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας**, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και R. Kanitz,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Μαρκουλλή, πρόεδρο, J. Schwarcz, V. Tomljenović, R. Norkus (εισηγητή) και Γ. Βαλασίδη, δικαστές,

γραμματέας: I. Kurme, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Μαρτίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση [1]

1 Με την προσφυγή που άσκησαν δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, οι προσφεύγουσες, Crown Holdings, Inc. και Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH, ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως C(2022) 4761 final της Επιτροπής, της 12ης Ιουλίου 2022, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (υπόθεση AT.40522 – Μεταλλικές συσκευασίες) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) κατά το μέρος που τις αφορά. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί διά της υποβολής αντίθετου αιτήματος την αύξηση του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στις προσφεύγουσες.

## I. Ιστορικό της διαφοράς

2 Οι προσφεύγουσες είναι εταιρίες που δραστηριοποιούνται στον τομέα των μεταλλικών συσκευασιών, περιλαμβανομένων των μεταλλικών περιεκτών και των μεταλλικών πωμάτων.

3 Τον Μάρτιο του 2015 η Bundeskartellamt (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία για τον έλεγχο των συμπράξεων, Γερμανία) κίνησε έρευνα σχετικά με διάφορες εταιρίες του τομέα, μεταξύ των οποίων και οι προσφεύγουσες.

4 Κατόπιν αιτήματος της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων να ερευνήσει η Επιτροπή την υπό κρίση υπόθεση, το εν λόγω θεσμικό όργανο εξέδωσε στις 19 Απριλίου 2018 την απόφαση C(2018) 2466 final, σχετικά με την κίνηση διαδικασίας στην υπόθεση AT. 40522. – Pandora (στο εξής: απόφαση για την κίνηση διαδικασίας).

5 Στις 25 Απριλίου 2018 η Επιτροπή έλαβε αίτηση των προσφευγουσών περί επιεικούς μεταχείρισης.

6 Στις 23 Μαρτίου 2021 η Επιτροπή κάλεσε τις προσφεύγουσες και τον άλλο όμιλο εταιριών που εμπλεκόταν στην παράβαση να συμμετάσχουν σε συζητήσεις για τη διευθέτηση της διαφοράς.

7 Με απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2021, η διαδικασία περατώθηκε όσον αφορά όλα τα εδάφη του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ), πλην της Γερμανίας.

8 Οι προσφεύγουσες υπέβαλαν επίσημα στην Επιτροπή αίτηση για τη διευθέτηση της διαφοράς, στην οποία, αφενός, παραδέχονταν την ευθύνη τους για την παράβαση και, αφετέρου, ανέφεραν το ανώτατο ύψος του προστίμου που προέβλεπαν να τους επιβληθεί, και το οποίο θα αποδέχονταν στο πλαίσιο διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς.

[1] Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

9 Στις 19 Μαΐου 2022 η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στις προσφεύγουσες, οι οποίες απάντησαν επιβεβαιώνοντας ότι τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθεντο από την Επιτροπή, και η εκ μέρους της Επιτροπής νομική εκτίμηση της παράβασης αντανακλούσαν το περιεχόμενο των παρατηρήσεων που υπέβαλαν για τη διευθέτηση της διαφοράς και ότι οι ίδιες θα τηρούσαν τη δέσμευσή τους να ακολουθήσουν τη διαδικασία διευθέτησης της διαφοράς.

10 Στις 12 Ιουλίου 2022 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι οι προσφεύγουσες είχαν μετάσχει σε ενιαία και διαρκή παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ στον τομέα των μεταλλικών συσκευασιών στη Γερμανία από τις 11 Μαρτίου 2011 έως τις 18 Σεπτεμβρίου 2014 και τους επέβαλε πρόστιμο ύψους 7 670 000 ευρώ.

11 Στο ποσό αυτό έχει συνυπολογιστεί μείωση του προστίμου κατά 50 % η οποία χορηγήθηκε στις προσφεύγουσες βάσει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε υποθέσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2006, C 298, σ. 17) και κατά 10 % δυνάμει της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη διεξαγωγή διαδικασιών διευθέτησης διαφορών εν όψει της έκδοσης αποφάσεων δυνάμει του άρθρου 7 και του άρθρου 23 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1/2003 του Συμβουλίου σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2008, C 167, σ. 1, στο εξής: ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών).

[*παραλειπόμενα*]

## III. Σκεπτικό

### A. Επί του ακυρωτικού αιτήματος

15 Προκαταρκτικώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 105, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ αναθέτει στην Επιτροπή την αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ.

16 Η Επιτροπή καλείται επομένως να καθορίσει και να θέσει σε εφαρμογή, κατά τη νομολογία, την πολιτική ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2013, Vivendi κατά Επιτροπής, T-432/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:538, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

17 Σύμφωνα με τις αρχές αυτές, ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) αναθέτει στην Επιτροπή, ανεξαρτήτως του αν αυτή επιλαμβάνεται της υποθέσεως στο πλαίσιο καταγγελίας ή με δική της πρωτοβουλία, την εξουσία να αποφασίζει αν, σε σχέση με ορισμένη συμπεριφορά, θα κινήσει διαδικασία, θα εκδώσει απόφαση που διαπιστώνει την ύπαρξη παραβάσεως και θα επιβάλει διορθωτικό μέτρο συμπεριλαμβανομένου του προστίμου, ανάλογα με τις προτεραιότητες που η ίδια καθορίζει στο πλαίσιο της πολιτικής ανταγωνισμού της Ένωσης. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, η Επιτροπή έχει επιληφθεί της υποθέσεως κατόπιν αιτήματος εθνικής αρχής ανταγωνισμού.

18 Δεύτερον, ο κανονισμός 1/2003 καταργεί το προηγούμενο συγκεντρωτικό σύστημα και οργανώνει, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, ένα ευρύτερο δίκτυο εθνικών αρχών ανταγωνισμού, παρέχοντας προς τούτο στις εν λόγω αρχές την εξουσία να εφαρμόζουν το δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης. Η οικονομία του κανονισμού βασίζεται στη στενή συνεργασία που

πρέπει να αναπτυχθεί μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών που συγκροτούν το εν λόγω δίκτυο (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2015, FSL κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-655/11, EU:T:2015:383, σκέψη 75).

19 Τρίτον, από το άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι η Επιτροπή εξακολουθεί να διαδραματίζει εξέχοντα ρόλο στην έρευνα και διαπίστωση παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης, ο δε ρόλος αυτός δεν επηρεάζεται από την παράλληλη αρμοδιότητα που διαθέτουν οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού δυνάμει του εν λόγω κανονισμού (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs κατά Επιτροπής, T-144/07, T-147/07 έως T-150/07 και T-154/07, EU:T:2011:364, σκέψη 76).

20 Πράγματι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, όταν η Επιτροπή κινεί διαδικασία κατά μίας ή περισσοτέρων επιχειρήσεων λόγω εικαζόμενης παράβασης των άρθρων 101 ή 102 ΣΛΕΕ, οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών παύουν να είναι αρμόδιες για την κίνηση διαδικασίας κατά των ίδιων επιχειρήσεων για τις ίδιες φερόμενες ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορές, οι οποίες έλαβαν χώρα στην ίδια ή στις ίδιες αγορές προϊόντων και γεωγραφικές αγορές και κατά τη διάρκεια της ίδιας ή των ίδιων χρονικών περιόδων (αποφάσεις της 25ης Φεβρουαρίου 2021, Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, σκέψη 30, και της 20ής Απριλίου 2023, Amazon.com κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-815/21 P, EU:C:2023:308, σκέψη 27). Η Επιτροπή διατηρεί το δικαίωμα να κινήσει διαδικασία ακόμη και αν μια εθνική αρχή έχει ήδη επιληφθεί της υποθέσεως, αλλά οφείλει απλώς να διαβουλευθεί προηγουμένως με την οικεία εθνική αρχή (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψη 80).

21 Τέταρτον, υπενθυμίζεται ότι, κατά το σημείο 4 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού (ΕΕ 2004, C 101, σ. 43, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας), οι διαβουλεύσεις και ανταλλαγές στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού πραγματοποιούνται αυστηρά μεταξύ των κρατικών αρχών που φέρουν την ευθύνη για την επιβολή του νόμου και ότι, κατά το σημείο 31, η ανακοίνωση αυτή δεν συνεπάγεται τη σύσταση ατομικών δικαιωμάτων για τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να αξιώσουν την εξέταση της εκάστοτε υπόθεσης από συγκεκριμένη αρχή. Γενικότερα, ούτε ο κανονισμός 1/2003 ούτε η εν λόγω ανακοίνωση δημιουργούν δικαιώματα ή προσδοκίες για μια επιχείρηση όσον αφορά τον χειρισμό της υποθέσεώς της από συγκεκριμένη αρχή ανταγωνισμού (βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2014, Si.mobil κατά Επιτροπής, T-201/11, EU:T:2014:1096, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 2021, Amazon.com κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-19/21, EU:T:2021:730, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

22 Κατά το σημείο 5 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας, κάθε μέλος του Δικτύου διατηρεί πλήρη ελευθερία να αποφασίζει κατά τη διακριτική του ευχέρεια κατά πόσον θα διεξαγάγει ή όχι έρευνα για την εκάστοτε υπόθεση και το σημείο 55 προβλέπει, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, ότι η Επιτροπή ενημερώνει την εθνική αρχή που εξετάζει μια υπόθεση σχετικά με τους λόγους για τους οποίους αποφασίζει να την αναλάβει η ίδια.

23 Όσον αφορά την παραπομπή μιας υπόθεσης από τη μία αρχή ανταγωνισμού στην άλλη, το σημείο 18 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας προβλέπει ότι «[ό]ταν ανακύπτει ζήτημα παραπομπής μιας υπόθεσης από τη μία αρχή στην άλλη, το ζήτημα πρέπει να διευθετείται χωρίς καθυστέρηση, κατά κανόνα εντός δύο μηνών από την ημερομηνία της πρώτης αποστολής πληροφοριών στο Δίκτυο δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού [1/2003]» και ότι «[κ]ατά το εν

λόγω χρονικό διάστημα, οι αρχές ανταγωνισμού καταβάλλουν προσπάθεια για την επίτευξη συμφωνίας σχετικά με την τυχόν παραπομπή, καθώς επίσης, ανάλογα με την περίπτωση, σχετικά με τις ρυθμίσεις που θα διέπουν την εκ παραλλήλου ανάληψη δράσης».

24 Το σημείο 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας ορίζει τα εξής:

«[…] η αρχή ή οι αρχές ανταγωνισμού που ασχολούνται με μία υπόθεση κατά το πέρας της προθεσμίας παραπομπής πρέπει να εξακολουθήσουν να ασχολούνται με αυτήν μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας. Η παραπομπή μιας υπόθεσης μετά την αρχική δίμηνη προθεσμία ανάθεσης πρέπει κανονικά να γίνεται μόνον εφόσον έχει υπάρξει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ουσιώδης μεταβολή των πραγματικών περιστατικών που είναι γνωστά για την υπόθεση.»

25 Τέλος, το σημείο 54 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας αφορά ειδικότερα την περίπτωση κατά την οποία η Επιτροπή κινεί διαδικασία βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, αφού «μία ή περισσότερες εθνικές αρχές ανταγωνισμού έχουν ενημερώσει το Δίκτυο […] ότι έχουν ήδη επιληφθεί συγκεκριμένης υπόθεσης». Το σημείο αυτό αναφέρει ότι «[κ]ατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου ανάθεσης», ήτοι της «ενδεικτική[ς] δίμηνη[ς] προθεσμία[ς]» που μνημονεύεται στο σημείο 18 της ανακοίνωσης αυτής, η Επιτροπή δύναται να κινήσει διαδικασία σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, αφού διεξαγάγει πρώτα διαβουλεύσεις με τις οικείες αρχές. Επίσης, στο ίδιο σημείο διευκρινίζεται ότι «[μ]ετά τη φάση της ανάθεσης», η Επιτροπή εφαρμόζει καταρχήν τη διάταξη αυτή μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις, ήτοι όταν τα μέλη του Δικτύου σκοπεύουν να εκδώσουν αντικρουόμενες αποφάσεις για την ίδια υπόθεση (σημείο 54, στοιχείο α′)· όταν τα μέλη του Δικτύου σκοπεύουν να εκδώσουν απόφαση η οποία έρχεται σε πρόδηλη αντίθεση με πάγια νομολογία (σημείο 54, στοιχείο β′)· όταν ένα ή περισσότερα μέλη του Δικτύου παρελκύουν αδικαιολόγητα τη διαδικασία στη συγκεκριμένη υπόθεση (σημείο 54, στοιχείο γ′)· προς χάριν της περαιτέρω ανάπτυξης της πολιτικής ανταγωνισμού της Ένωσης, ιδίως για να διασφαλισθεί η αποτελεσματική επιβολή της σχετικής νομοθεσίας (σημείο 54, στοιχείο δ′)· ή ακόμη εάν η οικεία εθνική αρχή ή οι οικείες εθνικές αρχές ανταγωνισμού δεν προβάλλουν αντίρρηση (σημείο 54, στοιχείο ε′).

26 Οι προβαλλόμενοι από τις προσφεύγουσες λόγοι ακυρώσεως πρέπει να εκτιμηθούν βάσει αυτών των στοιχείων.

27 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι δεν βάλλουν κατά του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως, την οποία αποδέχθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς. Διευκρινίζουν δε ότι το δικόγραφο της προσφυγής αφορά αποκλειστικά και μόνον τις διαδικαστικές παρατυπίες που οδήγησαν στην παραπομπή της υποθέσεως στην Επιτροπή και, τέλος, στην έκδοση της εν λόγω αποφάσεως.

28 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν έξι λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά παραβίαση των αρχών που διατυπώνονται στην ανακοίνωση περί συνεργασίας. Ο δεύτερος λόγος ερείδεται σε παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και σε ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο τρίτος λόγος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας. Ο τέταρτος λόγος βασίζεται σε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Ο πέμπτος λόγος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο έκτος λόγος αφορά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

29 Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν από κοινού και, στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως με τη σειρά που προβλήθηκαν.

***1. Επί του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αφορούν παράβαση της ανακοίνωσης περί συνεργασίας, παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως***

30 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεσμεύεται από την ανακοίνωση περί συνεργασίας, η οποία δημιουργεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, και, δεύτερον, ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την απόφασή της να παρεκκλίνει από την προβλεπόμενη στην εν λόγω ανακοίνωση αρχική προθεσμία παραπομπής.

***α) Επί της επιχειρηματολογίας κατά την οποία η Επιτροπή δεσμεύεται από την ανακοίνωση περί συνεργασίας, η οποία δημιουργεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη***

31 Τα επιχειρήματα των προσφευγουσών έχουν, κατ' ουσίαν, τρία σκέλη. Το πρώτο αφορά το κατά πόσον η Επιτροπή δεσμεύεται από την ανακοίνωση περί συνεργασίας. Με το δεύτερο σκέλος επιδιώκεται να διαπιστωθεί αν τα σημεία 18 και 19 της εν λόγω ανακοινώσεως δημιούργησαν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη για παραπομπή της υποθέσεως εντός δίμηνης προθεσμίας και το τρίτο σκέλος έγκειται στο να διαπιστωθεί αν υπήρχαν εν προκειμένω λόγοι παρέκκλισης από την εν λόγω προθεσμία.

*1) Επί του πρώτου σκέλους, κατά το οποίο η Επιτροπή δεσμεύεται από την ανακοίνωση περί συνεργασίας*

32 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή, θεσπίζοντας κανόνες συμπεριφοράς όπως οι εκτιθέμενοι στην ανακοίνωση περί συνεργασίας, αυτοπεριορίζεται στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες της χωρίς να της επιβληθούν, ενδεχομένως, κυρώσεις λόγω παραβιάσεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

33 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

34 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το Δικαστήριο, η σειρά C της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* έχει, εν αντιθέσει προς τη σειρά L, ως αντικείμενο τη δημοσίευση όχι νομικά δεσμευτικών πράξεων, αλλά μόνον πληροφοριών, συστάσεων και γνωμών που αφορούν την Ένωση (αποφάσεις της 12ης Μαΐου 2011, Polska Telefonia Cyfrowa, C-410/09, EU:C:2011:294, σκέψη 35, και της 13ης Δεκεμβρίου 2012, Expedia, C-226/11, EU:C:2012:795, σκέψη 30). Η δε ανακοίνωση περί συνεργασίας, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Δικτύου Ανταγωνισμού, δημοσιεύθηκε το 2004 στη σειρά C της εν λόγω Επίσημης Εφημερίδας [απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2016, DHL Express (Italy) και DHL Global Forwarding (Italy), C-428/14, EU:C:2016:27, σκέψη 34].

35 Εντούτοις, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή, όταν θεσπίζει κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλει με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει πλέον στις περιπτώσεις που αυτοί οι κανόνες αφορούν, αυτοπεριορίζεται στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, άλλως θα της επιβληθούν, ενδεχομένως, κυρώσεις λόγω παραβιάσεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017, H&R ChemPharm κατά Επιτροπής, C-95/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:125, σκέψη 57).

36 Όπως επισημαίνουν οι προσφεύγουσες, το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε προσφάτως ότι η νομολογία αυτή είχε εφαρμογή στην ανακοίνωση περί συνεργασίας, με την οποία η Επιτροπή αυτοπεριορίστηκε στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει κατά την εξέταση των καταγγελιών, καθορίζοντας κατευθυντήριες γραμμές οι οποίες αποσκοπούν να διευκρινίσουν, μεταξύ άλλων, υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να θεωρηθεί ότι είτε η Επιτροπή, είτε μία μόνη εθνική αρχή ανταγωνισμού, είτε περισσότερες εθνικές αρχές ανταγωνισμού είναι περισσότερο ενδεδειγμένες για την εξέταση μιας καταγγελίας (απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2022, Sped-Pro κατά Επιτροπής, T-791/19, EU:T:2022:67, σκέψη 40).

37 Η Επιτροπή θεωρεί, ωστόσο, ότι η ανακοίνωση περί συνεργασίας διακρίνεται από τις άλλες ανακοινώσεις λόγω του ότι αφορά αποκλειστικά τις σχέσεις μεταξύ αρχών ανταγωνισμού. Επιπλέον, η απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2022, Sped-Pro κατά Επιτροπής (T-791/19, EU:T:2022:67), δεν είναι, κατά την άποψή της, κρίσιμη εν προκειμένω, καθόσον αφορά την «εξέταση των καταγγελιών» βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 1/2003 και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), και όχι την παραπομπή υποθέσεων ή την έκδοση αποφάσεως περί διαπιστώσεως παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού. Το κύριο μέλημα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση ήταν να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να μην εξεταστεί καταγγελία, ενώ οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν εν προκειμένω ότι η Επιτροπή, και όχι η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία για τον έλεγχο των συμπράξεων, κωλύεται να εφαρμόσει το άρθρο 101 ΣΛΕΕ για τον λόγο και μόνον ότι έχει παρέλθει η αρχική προθεσμία ανάθεσης. Τούτο θα αντέβαινε, στην πραγματικότητα, στον επιδιωκόμενο με την εν λόγω απόφαση σκοπό, ήτοι στην αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού. Επιπλέον, η ανακοίνωση περί συνεργασίας πραγματεύεται κατ' ουσίαν την εξέταση των καταγγελιών στα σημεία 20 έως 25, 35 και 36, ζήτημα το οποίο δεν τίθεται εν προκειμένω.

38 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η διάκριση την οποία επικαλείται η Επιτροπή μεταξύ της περιπτώσεως υποθέσεως που εξετάζεται κατόπιν καταγγελίας και της περιπτώσεως κατά την οποία η Επιτροπή έχει επιληφθεί αυτεπαγγέλτως μιας υποθέσεως –και, κατά μείζονα λόγο, όπως εν προκειμένω, κατόπιν σχετικού αιτήματος της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων– δεν είναι λυσιτελής.

39 Συγκεκριμένα, η απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2022, Sped-Pro κατά Επιτροπής (T-791/19, EU:T:2022:67), αφορά βεβαίως τον κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων του καταγγέλλοντος σε περίπτωση απορρίψεως καταγγελίας.

40 Εντούτοις, η ανακοίνωση περί συνεργασίας διέπει τόσο τις περιπτώσεις όπου μια υπόθεση εξετάζεται κατόπιν καταγγελίας όσο και τις περιπτώσεις στις οποίες μια αρχή ανταγωνισμού έχει επιληφθεί αυτεπαγγέλτως μιας υποθέσεως.

41 Ειδικότερα, τα σημεία 18 και 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας που αφορούν ζητήματα παραπομπής και στα οποία στηρίζονται οι προσφεύγουσες για να προβάλουν παράβαση ουδόλως διακρίνουν ανάλογα με το αν η επίμαχη υπόθεση εξετάζεται αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν καταγγελίας.

42 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, παρά το γεγονός ότι οι ανταλλαγές πληροφοριών στο πλαίσιο του Δικτύου πραγματοποιούνται μεταξύ των αρχών ανταγωνισμού που φέρουν την ευθύνη για την επιβολή του νόμου και ουδόλως μεταβάλλουν τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις

που υπέχουν οι επιχειρήσεις (σημείο 4 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας), η Επιτροπή, εκδίδοντας την ανακοίνωση αυτή, δεν αυτοπεριορίστηκε μόνον έναντι των καταγγελλόντων, αλλά και έναντι των επιχειρήσεων των οποίων οι δραστηριότητες αποτελούν αντικείμενο έρευνας.

43 Η εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση των κανόνων που η ίδια επέβαλε στον εαυτό της θα μπορούσε συνεπώς να οδηγήσει, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 35 ανωτέρω, σε παραβίαση γενικών αρχών όπως η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, την οποία προέβαλαν εν προκειμένω οι προσφεύγουσες και η οποία αποτελεί το αντικείμενο του δεύτερου και του τρίτου σκέλους κατωτέρω.

*2) Επί του δευτέρου σκέλους, κατά το οποίο τα σημεία 18 και 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας δημιούργησαν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη*

44 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι κανόνες περί παραπομπής των υποθέσεων που διαλαμβάνονται στα σημεία 18 και 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας δημιούργησαν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι κάθε παραπομπή υποθέσεως πρέπει να πραγματοποιείται κατά τη διάρκεια της αρχικής δίμηνης προθεσμίας ανάθεσης.

45 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, για να διαπιστωθεί παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, πρέπει ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης, παρέχοντας συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις σε διοικούμενο, να του έχει δημιουργήσει βάσιμες προσδοκίες. Τέτοιου είδους διαβεβαιώσεις, ανεξαρτήτως της μορφής υπό την οποία παρέχονται, συνιστούν οι πληροφορίες που είναι συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες (βλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2021, FVE Holýšov I κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-850/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2021:740, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Η ανακοίνωση περί συνεργασίας δεν παρέχει καμία συγκεκριμένη διαβεβαίωση ότι η προθεσμία παραπομπής δεν μπορεί να υπερβεί τους δύο μήνες.

48 Συγκεκριμένα, πρώτον, καθόσον η παραπομπή πρέπει να πραγματοποιείται, σύμφωνα με το σημείο 18 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω), «κατά κανόνα», εντός δίμηνης προθεσμίας, από τη διατύπωση αυτή προκύπτει ότι η εν λόγω προθεσμία δεν είναι επιτακτική. Επιπλέον, το σημείο αυτό δεν αποτελεί, εν πάση περιπτώσει, κρίσιμη διάταξη λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, δεδομένου ότι, όπως συνομολογούν οι διάδικοι, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία για τον έλεγχο των συμπράξεων και η Επιτροπή δεν χρειάστηκε, κατά το γράμμα της διάταξης αυτής, να «καταβά[λ]ουν προσπάθεια για την επίτευξη συμφωνίας σχετικά με τη τυχόν παραπομπή» για να «διευθετ[ήσουν]» «ζήτημα παραπομπής», αλλά η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία κατόπιν αιτήματος της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων.

49 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγουσες επικαλούνται στενή ερμηνεία του σημείου 19, δεύτερη περίοδος, της ανακοίνωσης περί συνεργασίας, το οποίο υπομνήσθηκε στη σκέψη 24 ανωτέρω. Κατά την άποψή τους, ως «πραγματικά περιστατικά που είναι γνωστά για την υπόθεση» νοούνται μόνον τα πραγματικά περιστατικά που είναι κρίσιμα για να καθοριστεί αν διαπράχθηκε παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού και όχι τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια της μεταγενέστερης διοικητικής διαδικασίας και τα οποία θα μπορούσαν να έχουν αντίκτυπο στη διαδικασία αυτή.

50 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2021, De Ruiter, C-361/19, EU:C:2021:71, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

51 Επομένως, η προτεινόμενη από τις προσφεύγουσες ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει δεκτή, διότι προσκρούει στην ερμηνεία του σημείου 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας υπό το πρίσμα του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή. Συγκεκριμένα, από τις διάφορες περιπτώσεις που προβλέπονται στο σημείο 54 της εν λόγω ανακοίνωσης (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω) προκύπτει ότι διάφοροι λόγοι μπορούν να δικαιολογήσουν την εκ μέρους της Επιτροπής κίνηση διαδικασίας βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003. Καθόσον οι περιπτώσεις αυτές βαίνουν πέραν των πραγματικών περιστατικών που είναι κρίσιμα για να καθοριστεί αν διαπράχθηκε παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, η φράση «ουσιώδης μεταβολή των πραγματικών περιστατικών που είναι γνωστά για την υπόθεση» πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καλύπτει κάθε κρίσιμο πραγματικό περιστατικό που ανακύπτει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

52 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα των προσφευγουσών κατά το οποίο τα σημεία 18 και 19 της ανακοίνωσης περί συνεργασίας δημιούργησαν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι κάθε παραπομπή υποθέσεως πρέπει να πραγματοποιείται εντός προθεσμίας δύο μηνών.

[*παραλειπόμενα*]

### *2. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας*

73 Οι προσφεύγουσες παραπέμπουν, μεταξύ άλλων, στη νομολογία κατά την οποία ο κανονισμός 1/2003 οργανώνει, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, ένα ευρύτερο δίκτυο εθνικών αρχών ανταγωνισμού. Η Επιτροπή οφείλει, συνεπώς, να τηρεί την αρχή της επικουρικότητας κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που της παρέχει ο κανονισμός 1/2003. Επομένως, κατά την άποψη των προσφευγουσών, δεν ήταν πρόσφορο να ασκήσει η Επιτροπή τη διακριτική της ευχέρεια και να δεχθεί την παραπομπή της υποθέσεως με σκοπό την καταστρατήγηση των γερμανικών κανόνων.

74 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

75 Δυνάμει της αρχής της επικουρικότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 5, παράγραφος 3, ΣΕΕ, η Ένωση παρεμβαίνει στους τομείς οι οποίοι δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα, μόνον εάν και στον βαθμό που οι σκοποί της προβλεπόμενης δράσης δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, τόσο σε κεντρικό όσο και σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, μπορούν όμως, λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης.

76 Κατά την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 1/2003, «[σ]ύμφωνα με τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας οι οποίες διατυπώνονται στο άρθρο 5[, παράγραφοι 1 και 3, ΣΕΕ], ο [εν λόγω] κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια προκειμένου να επιτύχει τον στόχο του, ο οποίος είναι η αποτελεσματική εφαρμογή των […] κανόνων ανταγωνισμού [της Ένωσης]».

77 Το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αρχή της επικουρικότητας δεν θέτει εν αμφιβόλω τις αρμοδιότητες που αποδίδει στην Επιτροπή η Συνθήκη ΛΕΕ, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψη 89).

78 Όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 18 και 19 ανωτέρω, μολονότι ο κανονισμός 1/2003 κατήργησε το προγενέστερο συγκεντρωτικό σύστημα και οργανώνει, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, ένα ευρύτερο δίκτυο εθνικών αρχών ανταγωνισμού, η Επιτροπή διατηρεί εξέχοντα ρόλο στην έρευνα και δίωξη των παραβάσεων.

79 Ομοίως, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 20 ανωτέρω, το άρθρο 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003 προβλέπει, ακόμη και αν η εθνική αρχή ανταγωνισμού έχει επιληφθεί μιας υποθέσεως, ότι η Επιτροπή διατηρεί το δικαίωμα να κινήσει διαδικασία με σκοπό την έκδοση αποφάσεως επί της υποθέσεως αυτής, αλλά οφείλει απλώς να διαβουλευθεί προηγουμένως με την οικεία εθνική αρχή.

80 Εν προκειμένω, όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία και δη κατόπιν αιτήματος της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων, πληρούνταν στο ακέραιο η προϋπόθεση του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003. Επομένως, η κίνηση της διαδικασίας αυτής δεν προσέβαλε τις προνομίες του οικείου κράτους μέλους και αποκλείεται κατ’ ανάγκη οιαδήποτε παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας.

81 Ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, που αφορά παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας, πρέπει να απορριφθεί.

[*παραλειπόμενα*]

### Β. Επί του αντίθετου αιτήματος της Επιτροπής

114 Κατά την Επιτροπή, η πρόσθετη διοικητική επιβάρυνση την οποία προκάλεσαν οι προσφεύγουσες μετά τη διευθέτηση της διαφοράς καθιστά αναγκαίο τον εκ νέου υπολογισμό του ύψους του προστίμου που τους επιβλήθηκε. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν μόνο λόγους ακυρώσεως με τους οποίους αμφισβητούν την αρμοδιότητα της Επιτροπής να διεξαγάγει την επίμαχη διοικητική διαδικασία, μολονότι δήλωσαν, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν για τη διευθέτηση της διαφοράς, ότι θα αποδέχονταν να τους επιβληθεί πρόστιμο από την Επιτροπή. Η Επιτροπή εκτιμά ότι η μείωση κατά 10 % του ύψους του προστίμου βάσει του σημείου 32 της ανακοίνωσης για τη διευθέτηση διαφορών δεν δικαιολογείται πλέον και ζητεί, επομένως, από το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, να καθορίσει το ποσό του επιβληθέντος στις προσφεύγουσες προστίμου σε 9 588 000 ευρώ. Επικουρικώς, η Επιτροπή προτείνει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η διαδικασία διευθέτησης της διαφοράς συνέβαλε εν προκειμένω μόνο σε πολύ πιο περιορισμένο βαθμό από ό,τι συνήθως στη διατήρηση των δημοσίων πόρων και υποστηρίζει ότι τούτο δεν δικαιολογεί πλήρη μείωση κατά 10 % του ποσού του προστίμου.

115 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ορθότητα των επιχειρημάτων της Επιτροπής. Ειδικότερα, κατά την άποψή τους, η κατάργηση της μειώσεως που χορηγήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς δεν μπορεί να στηριχθεί σε καμία νομική βάση.

116 Επομένως, πρέπει, κατ' αρχάς, να εξεταστεί αν το Γενικό Δικαστήριο έχει την αρμοδιότητα να καταργήσει τη μείωση που χορηγήθηκε στο πλαίσιο της διευθέτησης της διαφοράς, όπερ θα ισοδυναμούσε με αύξηση του προστίμου και, στη συνέχεια, να εξεταστεί αν το αντίθετο αίτημα της Επιτροπής είναι βάσιμο.

### *1. Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου*

117 Υπενθυμίζεται ότι ο έλεγχος νομιμότητας συμπληρώνεται από την πλήρη δικαιοδοσία που αναγνωρίζεται στον δικαστή της Ένωσης από το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, σύμφωνα με το άρθρο 261 ΣΛΕΕ. Η εν λόγω πλήρης δικαιοδοσία παρέχει στον δικαστή της Ένωσης την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κυρώσεως, να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατά συνέπεια, να εξαλείφει, να μειώνει ή να αυξάνει το πρόστιμο ή τη χρηματική ποινή που έχουν επιβληθεί (βλ. αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής, T-590/20, EU:T:2023:650, σκέψη 185 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

118 Μολονότι η άσκηση της αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας ζητείται συχνότερα από τους προσφεύγοντες με σκοπό τη μείωση του προστίμου, τίποτε δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να υποβάλει και αυτή στην κρίση του δικαστή της Ένωσης το ζήτημα του ύψους του προστίμου, ζητώντας την αύξησή του (αποφάσεις της 8ης Οκτωβρίου 2008, Schunk και Schunk Kohlenstoff-Technik κατά Επιτροπής, T-69/04, EU:T:2008:415, σκέψη 244, και της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής, T-590/20, EU:T:2023:650, σκέψη 221).

119 Η εν λόγω αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας ισχύει και στην περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν ζητούν, επικουρικώς, μείωση του ποσού του προστίμου που τους επιβλήθηκε. Συγκεκριμένα, το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, το οποίο προβλέπει ρητώς ότι ο δικαστής της Ένωσης δύναται «να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα» στο πλαίσιο των προσφυγών που ασκούνται κατά των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή έχει επιβάλει πρόστιμο, δεν εξαρτά την αρμοδιότητα αυτή από την υποβολή σχετικού αιτήματος.

120 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προβλήθηκε από τις προσφεύγουσες κατά του αντίθετου αιτήματος της Επιτροπής.

### *2. Επί του βασίμου του αιτήματος*

#### *α) Εισαγωγικές παρατηρήσεις*

121 Πρώτον, όσον αφορά τη διαδικασία διευθέτησης διαφορών, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τα ουσιώδη χαρακτηριστικά της στις σκέψεις 58 έως 74 της αποφάσεως της 20ής Μαΐου 2015, Timab Industries και CFPR κατά Επιτροπής (T-456/10, EU:T:2015:296) και, τελευταία, στις σκέψεις 208 έως 216 της αποφάσεως της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής (T-590/20, EU:T:2023:650).

122 Από την εν λόγω νομολογία προκύπτει ότι η διαδικασία διευθέτησης διαφορών παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επεξεργάζεται τις υποθέσεις συμπράξεων ταχύτερα και αποτελεσματικότερα. Ο σκοπός της διαδικασίας αυτής είναι επομένως η απλοποίηση και

επιτάχυνση των διοικητικών διαδικασιών, προκειμένου να παρασχεθεί στην Επιτροπή η δυνατότητα να επεξεργαστεί περισσότερες υποθέσεις με την ίδια διοικητική επιβάρυνση (αποφάσεις της 20ής Μαΐου 2015, Timab Industries και CFPR κατά Επιτροπής, T-456/10, EU:T:2015:296, σκέψη 60, και της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής, T-590/20, EU:T:2023:650, σκέψη 209).

123 Η διαδικασία διευθέτησης διαφορών εκτυλίσσεται κατ' ουσίαν με τον ακόλουθο τρόπο. Η κίνηση της διαδικασίας πραγματοποιείται από την Επιτροπή, με τη συμφωνία των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημεία 5, 6 και 11). Μόλις κινηθεί η διαδικασία, οι επιχειρήσεις που αποτελούν το αντικείμενο ερευνών και συμμετέχουν στη διαδικασία διευθέτησης διαφορών ενημερώνονται από την Επιτροπή, κατά τη διάρκεια διμερών συνομιλιών, σχετικά με τα σημαντικότερα στοιχεία «όπως [είναι] τα καταγγελλόμενα πραγματικά περιστατικά, ο νομικός χαρακτηρισμός αυτών των πραγματικών περιστατικών, η βαρύτητα και η διάρκεια της πιθανολογούμενης σύμπραξης, η απόδοση ευθυνών, ο υπολογισμός του εύρους των ενδεχόμενων προστίμων, καθώς και τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία βασίζονται οι ενδεχόμενες αιτιάσεις» (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημείο 16). Τοιουτοτρόπως τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν να υποστηρίξουν τις θέσεις τους σχετικά με ενδεχόμενες αιτιάσεις που θα μπορούσε να προβάλει η Επιτροπή κατ' αυτών και να αποφασίσουν βάσει των κατάλληλων πληροφοριών εάν θα προχωρήσουν ή όχι σε διαδικασία για τη διευθέτηση της διαφοράς (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημείο 16).

124 Κατόπιν της κοινοποίησης των εν λόγω πληροφοριών, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις μπορούν να επιλέξουν να συμμετάσχουν στη διαδικασία διευθέτησης διαφορών και να υποβάλουν γραπτές παρατηρήσεις. Οι παρατηρήσεις αυτές πρέπει να περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την παραδοχή, με σαφείς όρους που δεν επιδέχονται παρερμηνεία, της ευθύνης των μερών για την παράβαση, ενδεικτική αναφορά σχετικά με το ανώτατο ύψος του προστίμου που τα μέρη προβλέπουν ότι θα επιβάλει η Επιτροπή και το οποίο θα αποδέχονταν στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς καθώς και την εκ μέρους των μερών επιβεβαίωση ότι δεν προτίθενται να ζητήσουν πρόσβαση στο φάκελο της υπόθεσης ούτε νέα προφορική ακρόαση, παρά μόνον εάν η Επιτροπή στην κοινοποίηση αιτιάσεων και στην απόφασή της δεν αντανακλά τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης διαφορών (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημείο 20).

125 Κατόπιν της ως άνω παραδοχής της ευθύνης και επιβεβαίωσης εκ μέρους των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων, η Επιτροπή τούς διαβιβάζει την κοινοποίηση των αιτιάσεων και εκδίδει τελική απόφαση. Η εν λόγω απόφαση στηρίζεται ουσιαστικά στο γεγονός ότι τα μέρη παραδέχθηκαν κατά τρόπο μη επιδεχόμενο παρερμηνεία την ευθύνη τους, δεν αμφισβήτησαν την ανακοίνωση των αιτιάσεων και ενέμειναν στη δέσμευσή τους να προβούν σε διευθέτηση της διαφοράς (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημεία 23 έως 28).

126 Στην τελική της απόφαση, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να επιβραβεύσει έναν συμβαλλόμενο για τα αποτελέσματα της διευθέτησης μειώνοντας κατά 10 % το ποσό του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί (ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, σημείο 32).

127 Δεύτερον, όσον αφορά το αντίθετο αίτημα της Επιτροπής, μολονότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 118 ανωτέρω, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο να αυξήσει το ποσό του προστίμου, υπενθυμίζεται ότι, προς τούτο, οφείλει να παράσχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να κρίνει αν οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δικαιολογούν μια τέτοια αύξηση (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2003, Archer

Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, T-224/00, EU:T:2003:195, σκέψη 362, και της 8ης Οκτωβρίου 2008, Schunk και Schunk Kohlenstoff-Technik κατά Επιτροπής, T-69/04, EU:T:2008:415, σκέψη 251).

128 Ειδικότερα, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει ότι είναι πρόσφορη η αύξηση του ποσού του προστίμου, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων που ανέκυψαν κατά τη διάρκεια της δίκης και τα οποία δεν γνώριζε η Επιτροπή όταν εξέδωσε την απόφαση περί καθορισμού του ύψους του προστίμου (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 2011, Transcatab κατά Επιτροπής, T-39/06, EU:T:2011:562, σκέψη 402, και της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής, T-590/20, EU:T:2023:650, σκέψη 222). Συγκεκριμένα, πρέπει να εξετασθεί αν η συμπεριφορά του προσφεύγοντος υποχρέωσε την Επιτροπή, πέραν των εύλογων προσδοκιών που της δημιούργησε η συνεργασία του κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, να συντάξει και να υποβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα αντικρούσεως επικεντρωμένο στην αμφισβήτηση στοιχείων τα οποία βασίμως θεωρούσε ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητούσε πλέον (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, EU:T:2006:396, σκέψη 573).

### *β) Εξέταση του αιτήματος της Επιτροπής*

129 Εν προκειμένω, η Επιτροπή προβάλλει ότι η αύξηση του προστίμου είναι πρόσφορη, αφενός, διότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την αρμοδιότητά της για διεξαγωγή, εν προκειμένω, της διοικητικής διαδικασίας, ενώ είχαν αναγνωρίσει την αρμοδιότητα αυτή στην αίτησή τους για διευθέτηση της διαφοράς και, αφετέρου, διότι η υπό κρίση υπόθεση συνεπάγεται μια πρόσθετη διοικητική επιβάρυνση.

130 Κατά πρώτον, πρέπει να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, οι προσφεύγουσες αναγνώρισαν την αρμοδιότητά της αντί της αρμοδιότητας της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων.

131 Πρώτον, η Επιτροπή υποστήριξε μεν, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι οι προσφεύγουσες είχαν, κατ' ουσίαν, αναγνωρίσει την αρμοδιότητα αυτή κατά τη διοικητική διαδικασία, πλην όμως δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία ούτε πρότεινε αποδεικτικά μέσα που να αποδεικνύουν την προβαλλόμενη αναγνώριση εκ μέρους των προσφευγουσών της αρμοδιότητάς της κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς, είτε με το υπόμνημα αντικρούσεως είτε με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, μολονότι η προσφυγή είχε ως σκοπό να αμφισβητήσει την εν λόγω αρμοδιότητα.

132 Η Επιτροπή δήλωσε, για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ήταν διατεθειμένη να προσκομίσει στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο διεξαγωγής αποδείξεων δυνάμει του άρθρου 92, παράγραφος 3, και του άρθρου 103 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, την αίτηση διευθετήσεως της διαφοράς που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες, η οποία είχε άκρως «ευαίσθητο» και «εμπιστευτικό» περιεχόμενο. Κατά την Επιτροπή, η εν λόγω αίτηση περιέχει ενδείξεις αναγνώρισης της αρμοδιότητάς της.

133 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 85, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι, «[κ]ατ' εξαίρεση, οι κύριοι διάδικοι μπορούν επίσης να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή».

134 Ομοίως, το άρθρο 88, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι, αν η αίτηση για τη διεξαγωγή αποδείξεων υποβληθεί μετά την πρώτη ανταλλαγή υπομνημάτων, ο διάδικος που υποβάλλει την αίτηση οφείλει να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους δεν μπόρεσε να την υποβάλει νωρίτερα.

135 Επιπλέον, κατά το άρθρο 92, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο διάδικος που ζητεί τη διεξαγωγή αποδείξεων δυνάμει της διατάξεως αυτής πρέπει να δικαιολογεί την αναγκαιότητα λήψεως του μέτρου με τη μορφή διατάξεως περί διεξαγωγής αποδείξεων.

136 Ωστόσο, ανεξαρτήτως του κατά πόσον η ενέργεια της Επιτροπής πρέπει να θεωρηθεί ως πρόταση αποδεικτικών μέσων κατά το άρθρο 85, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας ή ως αίτηση για τη διεξαγωγή αποδείξεων κατά το άρθρο 92, παράγραφος 3, του Κανονισμού αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε καμία βάσιμη δικαιολογία για την καθυστέρηση.

137 Πράγματι, η Επιτροπή απλώς παρέπεμψε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στη σκέψη 222 της αποφάσεως της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής (T-590/20, EU:T:2023:650), η οποία παρατίθεται στη σκέψη 128 ανωτέρω, και επισήμανε ότι, εν προκειμένω, όταν εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, αγνοούσε ότι οι προσφεύγουσες θα αμφισβητούσαν την αρμοδιότητά της.

138 Ωστόσο, αφενός, η εξήγηση της Επιτροπής δεν μπορεί να αναιρέσει το γεγονός ότι, μετά την προσφυγή των προσφευγουσών, από την ημερομηνία υποβολής του υπομνήματος αντικρούσεως και εφεξής, η Επιτροπή μπορούσε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνει αποδεικτικά μέσα ή να ζητήσει τη διεξαγωγή αποδείξεων για να τεκμηριώσει το επιχείρημά της περί σιωπηρής κατ' ουσίαν αναγνωρίσεως εκ μέρους των προσφευγουσών της αρμοδιότητάς της όσον αφορά τη διαδικασία διευθέτησης της διαφοράς.

139 Αφετέρου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η πρόθεση της Επιτροπής ήταν να επικαλεστεί την απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής (T-590/20, EU:T:2023:650), διότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε σε ημερομηνία μεταγενέστερη του υπομνήματος αντικρούσεως της 7ης Δεκεμβρίου 2022 και του υπομνήματος ανταπαντήσεως της 5ης Απριλίου 2023, διαπιστώνεται επίσης ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 128 ανωτέρω, η εν λόγω απόφαση δεν περιέχει νέες νομικές εκτιμήσεις ως προς τα στοιχεία που πρέπει να δικαιολογούν αντίθετο αίτημα περί αυξήσεως του προστίμου, ικανές να δικαιολογήσουν την καθυστέρηση εκ μέρους της Επιτροπής. Πράγματι, από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η Επιτροπή όφειλε να δικαιολογήσει το αντίθετο αίτημά της με βάση στοιχεία τα οποία δεν γνώριζε όταν χορήγησε τη μείωση του προστίμου (πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2011, Transcatab κατά Επιτροπής, T-39/06, EU:T:2011:562, σκέψη 402).

140 Εξάλλου, στο μέτρο που η Επιτροπή παρέπεμψε στο άρθρο 92, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν εξήγησε γιατί ήταν αναγκαία εν προκειμένω η διεξαγωγή αποδείξεων, αλλά απλώς προέβαλε, γενικόλογα, δήθεν λόγους εμπιστευτικότητας ή την ύπαρξη ευαίσθητων δεδομένων, μολονότι τα έγγραφα που πρότεινε να προσκομίσει προέρχονταν από τις ίδιες τις προσφεύγουσες.

141 Επομένως, το αίτημα προσκομίσεως ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο υπέβαλε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 20ής Μαρτίου 2024, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

142 Δεύτερον, κατά την άποψη της Επιτροπής, η αναγνώριση της αρμοδιότητάς της απορρέει από το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες είχαν δηλώσει, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς, ότι αποδέχονταν να τους επιβάλει η Επιτροπή πρόστιμο το οποίο θα μπορούσε να ανέλθει σε ορισμένο ανώτατο όριο.

143 Συγκεκριμένα, κατά την αιτιολογική σκέψη 16, στοιχείο α′, της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι προσφεύγουσες παραδέχθηκαν με σαφείς όρους που δεν επιδέχονται παρερμηνεία την ευθύνη τους και αποδέχθηκαν τα κύρια πραγματικά περιστατικά και τον νομικό χαρακτηρισμό τους, περιλαμβανομένων του ρόλου τους και της διάρκειας της συμμετοχής τους στην παράβαση. Κατά την αιτιολογική σκέψη 16, στοιχείο β′, της εν λόγω αποφάσεως, ανέφεραν επίσης το ανώτατο ύψος του προστίμου που προέβλεπαν να τους επιβληθεί, και το οποίο θα αποδέχονταν στο πλαίσιο διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς.

144 Εντούτοις, από την αποδοχή των στοιχείων αυτών δεν μπορεί να συναχθεί ότι οι προσφεύγουσες είχαν αναγνωρίσει και την αρμοδιότητα της Επιτροπής, όπερ δεν προβλεπόταν από την ανακοίνωση για τη διευθέτηση διαφορών, αντιθέτως προς την αποδοχή των εν λόγω στοιχείων, η οποία προβλέπεται συγκεκριμένα στο σημείο 20 της εν λόγω ανακοινώσεως (βλ. σκέψη 124 ανωτέρω).

145 Διαπιστώνεται, επομένως, ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι προσφεύγουσες είχαν αναγνωρίσει την αρμοδιότητά της να διεξαγάγει την επίμαχη διοικητική διαδικασία.

146 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, υπό περιστάσεις ανάλογες με τις επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι αν, κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας που ακολουθεί την έκδοση της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, η Επιτροπή λάβει απόφαση που θίγει τα συμφέροντα επιχειρήσεως όπως η προσφεύγουσα, τότε η απόφαση αυτή υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, σε δικαστικό έλεγχο στο πλαίσιο του οποίου η εν λόγω επιχείρηση θα δύναται να προβάλλει κάθε πρόσφορο ισχυρισμό. Ειδικότερα, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει ότι το ζήτημα της αρμοδιότητας του εκδόντος την πράξη οργάνου εμπίπτει στον έλεγχο που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης στο πλαίσιο μιας τέτοιας προσφυγής. Εναπόκειται, επομένως, στον δικαστή της Ένωσης να εκτιμήσει αν οι σχετικές παρανομίες διαπράχθηκαν κατά τη διάρκεια της εν λόγω διοικητικής διαδικασίας και αν αυτές είναι ικανές να επηρεάσουν τη νομιμότητα της αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής (διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2020, Silgan Closures και Silgan Holdings κατά Επιτροπής, C-418/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:43, σκέψεις 63 και 64).

147 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η αύξηση του προστίμου δεν μπορεί να δικαιολογηθεί, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, από την προβαλλόμενη αμφισβήτηση εκ μέρους των προσφευγουσών, για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ενός πραγματικού περιστατικού (ήτοι, εν προκειμένω, της αρμοδιότητας της Επιτροπής αντί της αρμοδιότητας της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων), την οποία είχαν αποδεχθεί οι προσφεύγουσες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς ενώπιον της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν κατάφερε να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς, οι προσφεύγουσες είχαν αναγνωρίσει την αρμοδιότητά της αντί της αρμοδιότητας της Ομοσπονδιακής Αρχής για τον έλεγχο των συμπράξεων, ούτε ότι η ίδια μπορούσε να έχει την εύλογη προσδοκία ότι οι προσφεύγουσες δεν θα αμφισβητούσαν την εν λόγω αρμοδιότητα, ιδίως μετά την έκβαση των διαφορών που μνημονεύονται στη σκέψη 146 ανωτέρω, οι οποίες αφορούσαν άλλο όμιλο εταιριών που εμπλεκόταν στην παράβαση.

148 Κατά δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί η επικουρική επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία η άσκηση της υπό κρίση προσφυγής έθιγε τα διαδικαστικά οφέλη που η Επιτροπή είχε αποκομίσει από τη διαδικασία διευθέτησης της διαφοράς.

149 Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες παραδέχθηκαν την ευθύνη τους και ανέφεραν το ανώτατο ποσό του προστίμου που θα αποδέχονταν (βλ. σκέψη 143 ανωτέρω) και ότι επιβεβαίωσαν, αφενός, ότι είχαν ενημερωθεί επαρκώς για τις αιτιάσεις που η Επιτροπή σκόπευε να διατυπώσει εναντίον τους και, αφετέρου, ότι τους είχε παρασχεθεί επαρκώς η δυνατότητα να καταστήσουν γνωστή την άποψή τους στην Επιτροπή (αιτιολογική σκέψη 16, στοιχείο γ’). Επισήμαναν επίσης ότι δεν σκόπευαν να ζητήσουν πρόσβαση στον φάκελο της υπόθεσης ούτε νέα προφορική ακρόαση (αιτιολογική σκέψη 16, στοιχείο δ’) και ότι συμφώνησαν να λάβουν την ανακοίνωση των αιτιάσεων και την τελική απόφαση στην αγγλική γλώσσα (αιτιολογική σκέψη 16, στοιχείο ε’).

150 Επομένως, η Επιτροπή, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει, αποκόμισε διαδικαστικά οφέλη τα οποία παραμένουν δεδομένα, ανεξαρτήτως της ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2023, Clariant και Clariant International κατά Επιτροπής, T-590/20, EU:T:2023:650, σκέψη 237). Η χρήση των πόρων της Επιτροπής προς υπεράσπιση της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου είναι εγγενής σε κάθε ένδικη διαδικασία και δεν αναιρεί τα εν λόγω διαδικαστικά οφέλη, δεδομένου ότι, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν προτίθενται να επανεξετάσουν τα στοιχεία που μνημονεύονται στη σκέψη 149 ανωτέρω, τα οποία αποδέχθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διευθέτησης της διαφοράς, αλλά αμφισβητούν μόνον την αρμοδιότητα της Επιτροπής αντί της αρμοδιότητας της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας για τον έλεγχο των συμπράξεων.

151 Κατόπιν των προεκτεθέντων, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η ζητούμενη εκ μέρους της Επιτροπής αύξηση του προστίμου δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την προβαλλόμενη απώλεια διαδικαστικών οφελών ούτε από την προβαλλόμενη πρόσθετη διοικητική επιβάρυνση που δήθεν συνεπάγεται η άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

152 Επομένως, το αντίθετο αίτημα της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί, συμπεριλαμβανομένου του επικουρικού σκέλους του.

[*παραλειπόμενα*]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**2) Απορρίπτει το αντίθετο αίτημα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.**

**3) Οι Crown Holdings, Inc. και Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και το 90 % των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.**

**4) Η Επιτροπή φέρει το 10 % των δικαστικών εξόδων της.**

**5) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Μαρκουλλή Schwarcz Tomljenović

Norkus Βαλασίδης

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2024.

(υπογραφές)